

ת"פ 53412/10/20 - מלקמו זרו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 53412-10-20 מדינת ישראל נ' זרו
תיק חיצוני: 464278/2019

מספר בקשה: 7

בפני	כבוד השופט עמית מיכלס
מבקש	מלקמו זרו
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשת המבקש (להלן יכונה: הנאשם) להתיר העדת עד הגנה בשלב שלאחר הכרעת הדין ולאחר שנטענו טיעוני הצדדים לעונש וטרם מתן גזר הדין, לפי סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: ה"ח"ס"פ).

הנאשם הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ז-1977. הכרעת הדין התבססה בעיקרה על עדותו של המתלונן ועל עדותם של שני עדי ראיה שנכחו בקרבת מקום, עליהן מצאתי להסתמך. אל מול עדויות אלו עמדה לבדה עדות של הנאשם, אשר מעבר לעבודה שהתקשיתי לתת בה אמון, לא נתמכה בראיות כלשהן. עוד יש לציין ששמותיהם של עדי התביעה עלו עוד בשלב החקירה, לאחר שהנאשם מסר את שמם לחוקרי המשטרה. מנגד, לא מסר הנאשם שמות של עדים מטעמו, על אף שמכלול הראיות הצביע על נוכחותם של אנשים נוספים במקום.

ביום 2.12.2021 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, והדיון נדחה למתן גזר דין ליום 24.1.2022.

בתאריך 18.1.2021 הוגשה בקשה זו, במסגרתה נטען שביום 17.1.2022 "פגש הנאשם באקראי אדם אשר פנה אליו מיוזמתו ושאל האם הם עשו סולחה בעקבות האירוע נשוא כתב האישום". עוד נטען שמאז האירוע לא שוחח הנאשם עם אדם זה, שכן לא הכיר את האנשים שהיו נוכחים באירוע. נטען שאותו אדם נכח ליד הנאשם והמתלונן כבר בתחילת האירוע, זוכר את שהתרחש במקום ואף יכול לשפוך אור על נקודות מסוימות, שלדעת ההגנה נותרו במחלוקת גם לאחר הכרעת הדין. אשר לעיתוי הגשת הבקשה ו"גילוי" של האדם הנוסף, נטען ש"הכל משמיימים".

המשיבה (המאשימה) התנגדה הן לבקשה והן לטענה שלאחר הכרעת הדין נותרו שאלות במחלוקת, תוך שהפנתה לקביעות שפורטו בהכרעת הדין. עוד הדגישה המאשימה את עיתוי הגשת הבקשה, חמישה ימים בלבד לפני מועד מתן גזר הדין, והפנתה לפסיקה לפיה עיתוי הגשת הבקשה אמור להוות את אחד השיקולים בבקשה זו. לגישת

המאשימה תיק זה אינו נמנה על המקרים החריגים בהם בית המשפט יעשה שימוש בסעיף 167 לחסד"פ, זאת בין היתר מן הטעם שהנאשם לא הצביע על מאמץ שעשה במהלך הליך ההוכחות לאתר עדי ראיה מטעמו.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ונתתי דעתי לראיה החדשה אותה מבקשת ההגנה להגיש, או במקרה זה להעיד, החלטתי להיעתר לבקשה.

סעיף 167 לחסד"פ קובע כדלקמן:

"סיימו בעלי הדין הבאת ראיותיהם, רשאי בית המשפט, אם ראה צורך בכך, להורות על הזמנת עד - ואפילו כבר נשמעה עדותו בפני בית המשפט - ועל הבאת ראיות אחרות, אם לבקשת בעלי דין ואם מיזמת בית המשפט".

הלכה היא כי סמכות בית המשפט להתיר הבאת ראיות נוספות על פי סעיף 167 לחסד"פ משתרעת גם על השלב שלאחר הסיכומים, ואף לאחר מתן הכרעת הדין ובטרם ניתן גזר הדין. ואולם, הפעלת סמכות זו תהא נדירה וחריגה יותר ככל שהבקשה תוגש בשלב מתקדם יותר של ההליך. עוד נקבע שנקיטה בצעד חריג זה תיעשה רק כאשר הדבר נדרש לשם עשיית צדק ומניעת עיוות דין [ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל (להלן: עניין קניר); ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל (7.6.2001) (להלן: עניין לזרובסקי); רע"פ 346/14 מרדינגר נ' מדינת ישראל (18.10.2015)].

יפים לעניין זה דברי השופט א' ברק (כתוארו אז) בפסקה 2 בעניין קניר:

"בצד הכלל, כי הראיות צריכות להיות מובאות בזמן הרגיל והמקובל, יש להכיר בשיקול-דעת בית המשפט לסטות מהכלל, במקרה שהוא ימצא זאת לנחוץ. הפעלת שיקול-דעת זה אינה צריכה להיות עניין שבשגרה. יש להניח, כי ככל שהצד התרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקרב לשלב מתן פסק הדין, כך יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת, אך הסמכות לכך קיימת תמיד. בית המשפט ישקול את צורכי הנאשם מזה ואת צורכי החברה מזה. במסגרת שיקוליו אלה יעמיד בית המשפט בראש מעייניו את השיקול, שלא יגרם עיוות דין לנאשם... עיוות דין משמעותי, בהקשר זה, פגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן כראוי" (ההדגשות הוספו - ע.מ.).

מעבר לאמור, הוכרה האפשרות לדון בראיות חדשות גם בשלבים מתקדמים אף יותר, כמו למשל בשלב הערעור, כפי שקובע סעיף 211 לחסד"פ, לפיו: "בית המשפט רשאי, אם היה סבור כי הדבר דרוש לעשיית צדק, לגבות ראיות או להורות לערכאה הקודמת לגבות ראיות". בעניין לזרובסקי נקבע בסעיף 10, כי השיקולים להתיר הגשתן של ראיות נוספות בערכאה הדיונית, לאחר מתן הכרעת הדין ובטרם ניתן גזר הדין, דומים ביסודם לאלו המנחים את ערכאת הערעור להתיר הגשת ראיות בשלב הערעור, ואלו הם: האחד, בחינה אם הראיות המבוקשות היו בהישג ידו של המבקש בעת הדיון בערכאה הראשונה, וככל שהתשובה לכך חיובית, מהם הטעמים שבגינם נמנע המבקש מלהגישן; השני- האינטרס בדבר שמירה על עקרון סופיות הדיון; והשלישי- טיבן ומשקלן הסגולי של הראיות הנוספות שהגשתן מתבקשת,

והסיכוי שהגשתן תביא לשינוי תוצאות המשפט [עניין לזרובסקי; ע"פ 456/16 צ'ורני נ' מדינת ישראל (4.7.2017)]. בחינת נסיבות המקרה שלפניי מובילה למסקנה שהנאשם עמד בתנאי הראשון. הנאשם מסר עוד בשלב בו נחקר במשטרה שהוא אינו מכיר את האנשים הנוספים שנכחו במקום. נכון הדבר שהנאשם לא הצביע על מאמץ כלשהו שערך על מנת להתחקות אחר עדים אלו, זאת על אף שככל הנראה כולם מתגוררים באותה שכונה, אולם נימוק זה אינו יכול, כשלעצמו, להוות מחסום בפני הנאשם, ויכול שיינתן לו משקל לאחר שתישמע עדותו של העד. גם התנאי השלישי מתקיים בענייננו, שכן לא יכול להיות חולק על כך שמדובר ב"ראייה" משמעותית בדמות עד ראייה שעל פי הנטען נכח במקום האירוע, החל מתחילתו, ולכל אורכו, ויכול לתאר את אשר ראה מנקודת מבטו. אך מובן מאליו הוא שמשקלה של עדות העד תיבחן לאחר שתישמע, בהינתן יתר הראיות שהוגשו, ותוך התחשבות בעיתוי העדות.

בנסיבות אלו אני סבור שעל אף הכלל המנחה, החשוב כשלעצמו, של סופיות הדיון, והשלב המתקדם בו מצוי התיק, כאמור ערב מתן גזר הדין, נחוצה עדותו של העד על מנת למנוע אפשרות של עיוות דין.

בהינתן כל האמור, מצאתי להיעתר לבקשה. העד יוזמן על ידי הנאשם למסור את עדותו ביום 27.2.2022 בין השעות 09:30 ל-10:30. מיד לאחר עדותו של העד ישלימו הצדדים את סיכומיהם (רבע שעה לכל צד). ככל שיש צורך בזימון מתורגמן, יודיע על כך ב"כ הנאשם בתוך 5 ימים.

הדיון הקבוע ליום 24.1.2022 מבוטל.

המזכירות תעביר החלטתי זו לידיעת הצדדים.

ניתנה היום, כ' שבט תשפ"ב, 22 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.